

До Рад
Деловий лист
про
введення у
процес роботи
Заяв.

До XII позачергового з'їзду
суддів України

До Ради суддів України
вул.Липська,18/5
м.Київ, 01016

До Уповноваженого Верховної
Ради України з прав людини
вул.Інститутська, 21/8
м.Київ, 01008

від судді Кіровоградського
окружного адміністративного
суду Брегея Романа Івановича
вул.В.Перспективна,40
м.Кіровоград

23 квітня 2014 року збори суддів Кіровоградського окружного адміністративного суду (далі – збори суддів) прийняли рішення, яким встановлено (зменшено) коефіцієнти навантаження на суддів, котрі обіймають адміністративні посади.

Ухвалюючи рішення, збори суддів керувались приписами підпункту 3.1.7 пункту 3.1 Положення про автоматизовану систему документообігу суду (далі – Положення), яке затверджене рішенням Ради суддів України (далі – Рада) №33 від 24 грудня 2010 року.

Я не погодився з рішенням зборів суддів і у травні 2014 року оскаржив його у судовому порядку.

У позовній заяві я зазначав, що застосований зборами суддів пункт Положення суперечить сукупності приписів пункту 1 частини 1 та частини 3 статті 15-1 КАС України і частини 2 статті 8, частини 5 статті 20, частини 3 статті 113, частини 5 статті 115, частини 5 статті 127, частини 6 статті 129 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» (далі – Закон).

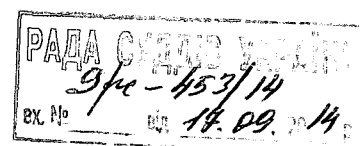
Постановою Черкаського окружного адміністративного суду від 04 липня 2014 року у задоволенні позову відмовлено у зв'язку з тим, що ні збори суддів, ні судова установа не є належними відповідачами.

Приймаючи рішення, суд ухилився від надання правової оцінки відповідності згаданого припису Положення до сукупності положень Закону та КАС України.

Водночас, з метою одержання правового захисту я звернувся до Ради зі скаргою (в порядку пункту 2 частини 5 статті 127 Закону), в якій просив скасувати спірний припис Положення.

Скарга одержана Радою 15 травня 2014 року.

23 липня того ж року я направив повторну скаргу.

02 вересня 2014 року Рада сповістила мене, що мої звернення будуть розглянуті у жовтні поточного року.

Тим самим, Рада грубо порушила приписи статті 20 Закону України «Про звернення громадян» (далі – Закон 2) стосовно строку розгляду звернення, оскільки упродовж з 15 травня 2014 року щомісячно проводила засідання.

Це обумовлено тим, що Закон не визначає порядку розгляду питань правового захисту суддів.

А тому, Рада повинна була б керуватися приписами Закону 2.

Разом з тим, 08 липня 2014 року я звернувся до окружного адміністративного суду м.Києва з позовом про визнання спірного припису Положення таким, що не відповідає правовому акту вищої юридичної сили.

Відповідно до приписів частини 2 статті 171 КАС України право на звернення з таким позовом у мене виникло з часу застосування припису Положення.

Ухвалою суду від 04 вересня 2014 року позовна заява залишена без розгляду у зв'язку з пропуском 6-місячного строку звернення до суду (повний текст рішення не виготовлено судом).

Втім, того ж дня я ознайомився з запереченнями представника Ради.

Заперечення не містить жодного аналізу позовної заяви.

Представник Ради зазначає, що відповідач не є суб'єктом владних повноважень і його рішення може бути скасоване з'їздом суддів України.

Постає запитання, як голова Ради могла доручити сторонній особі озвучити правову позицію органу суддівського самоврядування в той час, коли останній ще не розглянув мою скаргу.

Суть скарги і позовної заяви є ідентичними.

Відповідно до приписів пункту 2 частини 5 статті 127 Закону Рада розглядає питання правового захисту суддів і приймає відповідні рішення з цих питань.

А тому, на мій погляд, заперечення представника Ради не можна розцінювати як рішення органу суддівського самоврядування за моєю скаргою.

Це ще одне порушення, яке допущено керівництвом Ради.

Паралельно я звертався до Міністерства юстиції України та Генеральної прокуратури України з проханням надати правову оцінку припису Положення на відповідність до діючого законодавства.

Обидва органи відмовились у надані такої оцінки.

Більше того, Генеральна прокуратура України, не мотивуючи ніяким чином, відмовилась здійснювати прокурорський нагляд Ради на предмет дотримання законодавства про звернення громадян під час розгляду моєї скарги, хоча такий обов'язок визначений статтею 29 Закону 2.

Підсумовуючи, роблю висновок, що Рада не бажає розглядати скаргу, а суди не надають правової оцінки відповідності спірного припису Положення до сукупності положень КАС України та Закону.

З огляду на це я змушений скористатись порадою Ради стосовно звернення до XII позачергового з'їзду суддів України.

Однак, розгляд мого звернення можливий лише у випадку включення цього питання до порядку денного з'їзду суддів України.

Відповідно до приписів статті 127 Закону це можливо лише за наявності волі Ради.

Я переконаний, що у Ради відсутня така воля.

А тому, я змушений звернутися до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини з проханням надати допомогу у тому, щоб з'їзд суддів міг розглянути питання, яке зазначене у скарзі.

На мою думку, достатньо буде Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини звернутися до Ради з відповідним клопотанням.

Водночас, хотів би звернути увагу Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, що мої намагання не можна оцінювати як спробу вирішити виключно корпоративний спір з таких підстав.

Так, з урахуванням припису підпункту 3.1.7 пункту 3.1 Положення на розподіл судових справ між суддями впливає бажання голови судової установи та його заступників щодо зменшення навантаження (одержання меншої кількості справ по відношенню до інших суддів), яке реалізується шляхом прийняття рішення зборами суддів.

Однак, відповідно до приписів частини 3 статей 113 та частини 5 статті 115 Закону збори суддів не наділені такими повноваженнями (це питання не відноситься до внутрішньої діяльності суду, так як пов'язане із здійсненням правосуддя).

Більше того, частиною 2 статті 8 Закону (право на повноважений суд) встановлено, що на розподіл судових справ між суддями не може впливати бажання судді чи будь-яких інших осіб.

Отже, прийнявши рішення про зменшення навантаження на суддів, які обіймають адміністративні посади, збори суддів поставили під сумнів дотримання однієї із засад організації діяльності судової влади (право на повноважений суд).

Також приписами частини 2 статті 8 Закону передбачено, що суддя розглядає справи, одержані згідно з порядком розподілу справ, установленим відповідно до закону.

Порядок розподілу адміністративних справ визначений статтею 15-1 КАС України.

Відповідно до приписів цієї норми права в адміністративних судах функціонує автоматизована система документообігу суду, що забезпечує об'єктивний та неупереджений розподіл справ між суддями з додержанням принципів черговості та однакової кількості справ для кожного судді.

Водночас, у частині 3 статті 15-1 КАС України законодавець визначив вичерпний перелік обставин, які впливають на принцип вірогідності розподілу справ.

Серед цих обставин відсутнє врахування зменшення навантаження на суддів, які обіймають адміністративні посади.

Таким чином, реалізація приписів спірного пункту Положення фактично «знищує» принципи, на яких базується об'єктивний та неупереджений розподіл справ між суддями.

Це обумовлено тим, що принцип черговості безпосередньо пов'язаний з іншим принципом.

Фактично ж з прийняттям рішень про зменшення навантаження на суддів, які обіймають адміністративні посади, відбувається дискримінація інших суддів.

А це вже становить втручання у конвенційні права, а саме, права, які гарантовані статтею 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) та статтею 1 Протоколу №12 до Конвенції.

Втім, прийняття згаданого рішення зборами суддів порушує і статтю 6 Конвенції (право на справедливий суд).

Так, справи, які відповідно до приписів статті 15-1 КАС України повинні розглядати судді, котрі обіймають адміністративні посади, розглядаються іншими судьями (тобто розглядаються неповноважними судами (судами, які встановлені всупереч закону)).

Разом з тим, треба зазначити, що внесення змін до автоматизованої системи документообігу суду на підставі згаданого рішення зборів суддів необхідно оцінювати як несанкціонований доступ.

Несанкціонований доступ полягає, перш за все, у тому, що врахування таких змін заборонено сукупністю приписів статей Закону та КАС України.

Більш детально моя правова позиція викладена у позові, копія якого додається.

Я звертаюсь до з'їзду суддів України підтримати мою правову позицію у зв'язку з тим, що помилка, яку допустила Рада, є очевидною.

Сьогодні у державі склалась ситуація, що громадяни у значній кількості висловлюють недовіру суду.

Керівництво судової влади зазначає, що такі висловлювання є небезпідставні і шукає шляхи вирішення складної суспільної проблеми.

Водночас її не можливо вирішити, але початком відновлення довіри суспільства до суду є, на мою думку, визнання судовою владою власних помилок.

Зазначаю, що визнавати власні помилки це прояв сили, а не слабкості.

Я впевнений, що у учасників з'їзду суддів України можуть виникнути проблеми у сприйнятті моєї правової позиції.

Ці проблеми обумовлені тим, що всі учасники з'їзду суддів України на зборах суддів судових установ голосували за зменшення навантаження на суддів, котрі обіймають адміністративні посади.

Я ж лише прошу відсторонитися від прийняття тих рішень та оцінити мою правову позицію з точки зору закону.

Разом з тим, я бажаю учасникам з'їзду суддів України плідної праці.

На підставі викладеного,

П Р О Ш У:

1. Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини звернутись до Ради суддів України з проханням внести на розгляд XII позачергового з'їзду

суддів України, який відбудеться 25-26 вересня 2014 року у м.Київ, питання про скасування рішення Ради суддів України №33 від 24 грудня 2010 року, котрим внесено зміни до підпункту 3.1.7 пункту 3.1 Положення про автоматизовану систему документообігу суду, в частині надання зборам суддів повноважень визначати особливості розподілу судових справ при вирішенні питань про передачу справ на розгляд суддям, що обіймають адміністративні посади.

2. Раду суддів України внести до порядку денного XII позачергового з'їзду суддів України питання про скасування рішення Ради суддів України №33 від 24 грудня 2010 року, котрим внесено зміни до підпункту 3.1.7 пункту 3.1 Положення про автоматизовану систему документообігу суду, в частині надання зборам суддів повноважень визначати особливості розподілу судових справ при вирішенні питань про передачу справ на розгляд суддям, що обіймають адміністративні посади, незалежно від надходження звернення Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

✓ 3. XII позачерговий з'їзд суддів України розглянути питання про визнання таким, що не відповідає сукупності приписів пункту 1 частини 1 та частини 3 статті 15-1 КАС України і частини 2 статті 8, частини 5 статті 20, частини 3 статті 113, частини 5 статті 115, частини 5 статті 127, частини 6 статті 129 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» Рішення ради суддів України №33 від 24 грудня 2010 року, яким внесено зміни до підпункту 3.1.7 пункту 3.1 Положення про автоматизовану систему документообігу суду, в частині надання зборам суддів повноважень визначати особливості розподілу судових справ при вирішенні питань про передачу справ на розгляд суддям, що обіймають адміністративні посади.

З повагою,

Додаток: копія позовної заяви;

копія заперечення Ради суддів;

копія звернення до Ради суддів України від 05 травня 2014 року;

копія повідомлення про його вручення;

копія звернення до Ради суддів України від 23 липня 2014 року;

копія повідомлення про його вручення;

копія листа Ради суддів України від 28 серпня 2014 року;

копія звернення до Генерального прокурора України від 08 липня 2014 року;

копія листа Генеральної прокуратури від 15 липня 2014 року;

копія звернення до Генерального прокурора України від 24 липня 2014 року;

копія листа Генеральної прокуратури від 13 серпня 2014 року;

копія звернення до Міністерства юстиції України від 20 червня 2014 року;

копія листа Міністерства юстиції України

від 21 липня 2014 року;
копія звернення до Міністерства юстиції України
від 28 липня 2014 року;
копія листа Міністерства юстиції України
від 28 серпня 2014 року;
копія постанови Черкаського окружного адміністративного суду
від 04 липня 2014 року.

08 вересня 2014 року

Р.І. Брегей